

Stichting SonMar Namasté

Projecten in Nepal

www.stichtingsonmar.nl

bankrekening: NL72INGB0004558791,

t.n.v. Stichting SonMar Namasté, IJsselstein

Nepal-reis, februari - maart 2016

De vorige reis, eind 2013, konden we met z'n vieren gaan, dus met de hele stichting. Daar hebben we heel veel goede herinneringen aan, maar dat zat er deze keer niet in. Om diverse redenen, persoonlijk en agenda-technisch, zijn Marjolein en Wim deze keer weer samen geweest. Sonja nam de lesdagen van Marjolein over, dat was superfijn!

Mede vanwege de aardbevingen in het voorjaar van 2015 heeft het tamelijk lang geduurd voor de tijd weer rijp was voor een bezoek. Direct na de aardbevingen is er intensief contact geweest met onze contactpersonen, Tilak en Dhruva, en hebben we als stichting kunnen bijdragen aan de hulpverlening in het algemeen (zie Jaarverslag 2015). Er zijn door Tilak en Dhruva zelf allerlei hulpverleningsacties op touw gezet, wat nodig was om de acute nood te lenigen, maar wat ook andere (educatieve) projecten een tijd lang 'on hold' heeft gezet. Daarmee was er voor ons minder aanleiding om eerder te gaan. Bovendien was een bezoek lange tijd niet opportuun want we wilden de mensen daar niet voor de voeten lopen met hun inspanningen voor de aardbevingslachtoffers.

Nazomer 2015 was Dhruva – op uitnodiging – met vrouw Barsha en kind in Nederland, zodat we hem hier konden ontmoeten en toen ontstond al snel het idee resp. plan om weer te gaan. Eind februari jl. was het zover! Bepakt en bezakt met o.a. 31 gebreide truitjes gingen we weer vol goede moed en met plannen om mooie dingen te doen naar Nepal.

Onze begroting was deze keer ongeveer €6.000. Dit dankzij een paar zeer geslaagde sponsoracties in 2015, waaronder de Sponsorloop op De Overkant, de Wielerronde IJsselstein en veel donaties van familie, vrienden en bekenden.

Qua besteding of toezegging dachten we zelf aan activiteiten op de ons bekende 4 scholen/instellingen, variërend van aanschaf muziekinstrumenten tot voedselvoorziening, lesmaterialen en salaris voor Engelse leraren en vrijwilligers.

Eerst gingen we terug naar Tilak Chettri in Pokhara. De ontvangst op het vliegveld was weer hartverwarmend en het weerzien met de oude bekenden evenzeer. Ook waren er weer nieuwe gezichten (personeelsleden), waarmee al even snel contacten en een goede verbinding werd gelegd.

We gingen al snel op pad naar de bekende scholen, Gaun Farka Primary School en de Surya Jyoti Primary School in Bettyani, wat in beide gevallen ook een prachtig weerzien was. Beide scholen hadden een welkomstprogramma voorbereid: we werden weer ontvangen met tika's, slingers, bloemen e.d. en daarna waren er de gebruikelijke toespraken en m.n. bij Gaun Farka liedjes en dansjes. In Bettyani kregen Marjolein en – bij verstek – Sonja een plaquette met vermelding van bewezen diensten de afgelopen jaren, ter gelegenheid van een onlangs gehouden jaarlijkse ouderdag.

Op beide scholen maakten we na het ceremonieel een inventarisatie van de wensen van de schoolleiding. Na veel overleg met Tilak en afstemming hebben we het volgende kunnen afspreken voor Gaun Farka en Surya Joti:

- Voortzetting van het voedselprogramma (gepofte rijst gemengd met havermoutvlokken en gekruide noodles) voor een jaar.
- Voortzetting van de financiering van het salaris van docenten Engels op beide scholen voor een jaar (met afspraken over enige continuïteit in de aanstelling en lesgeving).
- Aanschaffen van 2 computers, voor beide scholen 1. (NB: lesmateriaal - in het Engels! - was er al wel, in de vorm van diverse leerboekjes).
- Voortzetting van het leveren van een financiële bijdrage voor een jaar voor de 3 vrijwilligsters op Gaun Farka (NB: dit zijn we 2 ½ geleden gestart en de dames in kwestie zijn er al heel lang, zeer geëngageerd aan de school...).

De computers met toebehoren (tas, headset, software) hebben we de volgende dag kunnen kopen en weer een dag later zelf gebracht. Dat laatste met een verrassingsbezoek, wat in feite even leuk was als de eerste

keer, omdat het nu spontaan gebeurde en men erg verrast was dat we zo snel al weer terugkwamen, en met computers dus! We hebben voor Gaun Farka naderhand ook nog een printer geregeld.

We hebben al met al meer dan ooit met Tilak en fam. samen gegeten (dal bhat uiteraard) en het contact was dan ook intensiever dan ooit. Toen het tijd werd voor het plannen van de reis naar Dhruba opperde Tilak om mee te gaan, officieel ter vergezelling van de taxichauffeur (de trouwe Krishna). Maar wij zagen direct het bijkomend voordeel van de mogelijke kennismaking van Tilak met Dhruba! Zo bedacht, zo gedaan.

Het weerzien met Dhruba en zijn staf was ook weer heel bijzonder en de ontmoeting Tilak – Dhruba evenzeer. Dus nee, niet direct terugreizen (weer 5 uur over veel hobbels en langs heel veel wegwerkzaamheden), maar even goed bijkomen bij Dhruba en.... dal bhat eten ! Het pakte uit zoals gepland en de ontmoeting was heel bijzonder (ook voor ons). De heren raakten direct in een intensief gesprek.

Na het onvermijdelijke afscheid van Tilak en Krishna konden we ons richten op Dhruba. Heel andere omgeving en ook heel andere dynamiek. Dhruba was en is met diverse projecten bezig. Het mooie was dat er ook andere mensen aanwezig waren die met diverse intenties en activiteiten rondliepen resp. bezig waren en dat er ter plekke contacten werden gelegd en een samenwerking ontstond.

Zo was er in de eerste plaats Elsa, die druk was met het toezien op de oplevering van de Sapana-school. Na een traject van bijna 10 jaar (!) en na net afgesloten trainingen voor aspirant-leerkrachten werd tijdens ons verblijf de laatste hand gelegd aan de bouw: het schilderen van de vloeren en het plaatsen van meubilair. Heel spannend maar ook opwindend dat het nu bijna zo ver is !

Verder was er Saskia, een muziektherapeute, die mededacht over allerlei zaken en Alex een jonge Waalse vrouw die openstond voor een klus en – in goed overleg – gevraagd werd om een nieuwe website voor de Sapana Lodge (en wellicht de sociale projecten daarna) te ontwerpen. Dit laatste sloot perfect aan bij ideeën van ons daarover.

Ook hadden we veel meer contact dan de vorige (eerste) keer met het personeel. Bijvoorbeeld met Naran, de hotelmanager, die alle mails aan en van Dhruba bleek te behandelen ! Goed bewaard geheim maar toch waardevol om te weten, zeker met het oog op toekomstige correspondentie. De ervaring is nl. dat men (hij dus!) erg snel en adequaat reageert op vragen van ons.

Hoofdmoot van ons bezoek was evengoed een bezoek aan het Chepang kinderkuis dat we sponsoren. D.w.z.: de vorige keer waren we tijdens een rondrit met Dhruba door hem daar mee naar toe genomen en maakten de armzalige omstandigheden een enorme indruk op ons (vieren dus toen). We hebben toen een 'healthy' voedselprogramma afgesproken met de intentie om de plusminus 50 kinderen naast rijst iets meer te kunnen laten eten, zoals een ei of wat groente. Tussentijds hebben we niet veel nieuws vernomen behalve dat ze waren verhuisd, dat er meer kinderen waren, wat dus een hogere bijdrage vergde, en dat er een kok was aangesteld, met het verzoek om daar een salaris voor te betalen. Daar hebben we toen mee ingestemd. We brachten ook hier een verrassingsbezoek om formaliteiten en 'opgeprikte' scènes te vermijden.

De nieuwe locatie bleek veel beter, groter, veiliger (ommuurd) en aan de overkant van een basisschool, maar..... er bleken nu 150 kinderen gehuisvest ! Dat was even schrikken, vooral omdat dat alsnog tot overvolle slaapruintes heeft geleid en omdat ons goed bedoelde voedselprogramma zodoende was gedevalueerd tot bijna weer alleen maar rijst. Hier hadden we een probleem. Met de beheerder, Khepi, hebben we een goed gesprek gevoerd, waarbij Dhruba niet alleen als tolk fungeerde maar ook als

bemiddelaar, die het gelukkig geheel eens was met ons standpunt: met zulke aantallen (en waar is het eind?) is een voedselprogramma zoals ingezet niet vol te houden en bovendien willen we meer eigen initiatief zien om in eigen voedsel te voorzien. Dus niet alleen maar maandelijks geld incasseren (zoals tot nu toe), maar ook zelf in actie komen. Wij zijn bereid mee te denken en te investeren in bijvoorbeeld een irrigatie-systeem t.b.v. een moestuin en een kippenren t.b.v. vlees en eieren, mits daar dan een gedegen plan voor ligt. Met deze afspraak zijn we vertrokken en nu (met het schrijven van dit verslag) is het nog onzeker of daar iets van terecht komt. We hebben een deadline van een paar maanden gesteld: anders stopt onze bijdrage. Dat klinkt hard, maar nogmaals: het alleen maar geld blijven (toe)stoppen in een voedselpot leidt nergens toe en spoort niet aan tot enige actie, laat staan tot een selfsupporting situatie. Dhruva is het daar dus volledig mee eens. Hij verstrekt zelf micro-kredieten, waarbij men uiteindelijk bedragen moet terugbetalen als dat eenmaal mogelijk is.

Bij de Sapana lodge hebben we het 'women skill project' bezocht waar souvenirs worden gemaakt, waarvan de opbrengst ten goede komt aan de Tharu-gemeenschap. We hebben 100 sleutelhangers gekocht, bedoeld voor onze dierbare sponsors, klein en groot.

Verder hebben we – uiteraard – de Sapanaschool bezocht en een rondleiding gehad van Elsa. We hebben samen met Saskia en Barsha zo'n 25 muziekinstrumenten gekocht voor de school, voornamelijk percussie. Heerlijk om te doen en in het kader van 'quick win' ook heel concreet en tastbaar.

Daarnaast hebben we plannen gemaakt voor nadere sponsoring van de Sapanaschool, met name kinderen van arme ouders die het schoolgeld niet kunnen betalen, maar die we met z'n allen wel graag op de school willen hebben! Dit vergt nog veel denkwerk en het gebruik maken van ons netwerk.... Vervolgacties dus.

Op onze laatste avond werden we door Dhruva getraakteerd op een barbecue in zijn tuin, met kok uiteraard ;-). Behalve wij waren ook Elsa, Saskia, Alex, Naran en een oude muzikale vriend aanwezig. Erg gezellig en fijn ter afsluiting.

We keerden zeer vervuld en voldaan terug naar Nederland.

We hebben al met al tijdens deze reis ongeveer €4.000 uitgegeven resp. bestemd. Het restant wordt als buffer gebruikt om lopende projecten te kunnen blijven ondersteunen en om nieuwe activiteiten mogelijk te maken, zoals het sponsoren van schoolgaande kinderen.

Dit verslag zal op de website (www.stichtingsonmar.nl) worden geplaatst en op de speciale Facebook pagina van Stichting SonMar Namasté zijn regelmatig updates te lezen en foto's te zien!

Marjolein en Wim Kars, maart 2016

